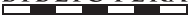


MARKO VIDOJKOVIĆ

UREDNIK

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

BIBLIOTEKA

MERIDIJAN
KNJIGA BR. 42



Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Novinarima

BURLESKA

Alarm na mobilnom probudio me je u četiri ujutru. Legao sam u krevet još u deset, ali nisam uspeo da zaspim sve do jedan iza ponoći. A i to nije bilo spavanje, već prevrtanje po krevetu, praćeno snovima u kojima alarm na mobilnom samo što nije zazvonio. I kad se, napokon, zaista oglasio, ja sam ustao iz kreveta, besan što putujem u jebeni Las Vegas. Osećao sam se kao da idem na streljanje. Napolju je nebo bilo ljubičaste boje, dan samo što nije svanuo, avion za Frankfurt poletao je u šest i dvadeset, a čale je trebalo da me sačeka ispred zgrade u pola pet. Izašao sam iz sobe i osetio miris prženica koji je dopirao iz kuhinje. Odatle je izbauljala keva, u trenerci.

„Napravila sam ti prženice, za put“, rekla je i pružila mi žutu najlon kesu iz samoposluge.

„Super“, odgovorio sam i sa kesom otišao u klonju.

Kad sam išao na rekreativnu na Zlatibor, dobio sam četiri prženice, uvijene u salvete, za usput. Kad sam

išao sa školom na letovanje u Promajnu, dobio sam četiri prženice, uvijene u salvete, za usput. I evo sad, kad sam se spremao za put preko okeana, čekale su me četiri prženice, uvijene u salvete, za usput. Ostavio sam ih na veš-mašini i oprao zube. Potom sam seo da serem, ali nije bilo šanse da mi to uspe, ne tako rano izjutra. Ustao sam sa šolje, prešao u kadu i istuširao se. Zatim sam četkicu za zube i dezodorans strpao u putnu torbu, zajedno sa prnjama koje sam prethodne večeri na brzinu spakovao.

Onda sam obukao farmerke, crnu majicu i kratku crnu jaknu, obuo starke, natakao cvikere za sunce iznad čela i pošao.

„Srećan put, javi se kad stigneš“, izgovorila je keva kroz odškrinuta vrata svoje sobe.

„Hvala“, promrmljao sam i izašao.

Stao sam ispred lifta, a osećaj kako je to možda poslednji put da ga čekam me je preplavio. Imao sam utisak da mi neko stoji iza leđa s pištoljem uperenim u potiljak. Možda neću stići ni do Frankfurta. Ma, možda neću stići ni do Surčina. Možda će u čaletova kola udariti šleper kod skretanja za Novi Sad. Možda će se liftu otkačiti sajla i poslati me direktno u podrum. A možda me samo drma kriza, jer nisam duvao još od prethodnog popodneva.

Lift je stigao i ja sam ušao unutra. Pogledao sam se u ogledalu i škljocnuo jedanput mobilnim, za uspomenu na tu drvenu kutiju, koju je dobronamerni komšija sa osmog obložio tapetama što su mu ostale posle krečenja, a koje su, potom, svi koji su se vozili liftom, grebali.

Ispred zgrade me je čekao čale, u crvenom renou. Gledao je, pušeći pljugu, ka parkiću u kom nije bilo čak ni golubova, a kad me je spazio kako izlazim iz zgrade, upalio je motor. Otvorio sam zadnja vrata i bacio torbu na sedište, posle čega sam otvorio suvozačka i seo u kola.

„Gde si, Amerikanac?“, pružio mi je ruku, žmirkajući zbog dima koji mu je iz cigarete išao u oči.

„Ma, evo me.“

„Šta je? Prpa? E, zato Petar Kraljević nigde ne leti. Nije to normalno, da čovek leti“, zaključio je i upalio motor.

„Nije normalno ni da čovek sedi, a da se kreće šezdeset na sat“, promrmljao sam kad smo stigli do prvog semafora.

„Pa to ti pričam. I zamisli sad, još treba i da se leti. Šta je sledeće? Da kenjamo reform-torte? Hmm...“, zamislio se nad svojom idejom, budući da je bio slab na slatkiše.

„Kad ćeš da ugradiš neku muziku u kola?“, pitao sam ga, ne bih li skrenuo sa teme.

„Nikad. Šta će mi muzika? Kola služe da se prevezeš od tačke A do tačke B, a ne da glume diskoteku. Muzika za moje uši je zvuk motora“, zadovoljno je rekao, uvukao dim i ugasio cigaretu u skoro punoj piksli.

Malobrojni mučenici stajali su na autobuskim stanicama čekajući prevoz do užasa nastupajućeg dana. Kamion s mlekom čekao je ispred prodavnice, a iz njega je musavi debeli baja vadio gajbe. Do Brankovog mosta smo stigli za dva minuta. Sunce, tek izvirilo iza Terazijskog grebena, obasjavalo je novobeogradske zgrade u daljini.

„Nego, jesi li možda razmišljao da prodaš babinu i dedinu gajbu?“, pitao sam čaleta, a on se prenuo.

„Ne, što? Dobijam dobru lovu od onog tipa što je iznajmljuje.“

„Ne čini li ti se da je debilno da živim s kevom, a trideset mi je godina?“

„Pa, iznajmi neki stan, vidi kolika ti je platurina.“

„Iznajmljivao sam, ne ide. Osećam se kao nomad. Prodaj jebenu gajbu i uzmi mi neki stan, a ostaće ti i lova, verovatno veća od ove koju sad dobijaš.“

Ćutao je i gledao solitere u Tridesetom bloku, kojima smo se približavali.

„A mogu i da živim u babinom i dedinom stanu, ako nećeš da ga prodaješ. Dobro ću ga čuvati.“

„Jeste, samo ti fali trosoban stan. Da praviš ršum po njemu. I da ti zovu policiju svake noći. Seti se koliko su tamo tanki zidovi.“

„Bolje murija, nego da mator čovek živi s kevom!“

„Šta si, bre, navalio, tako odjedanput? Kud si zapeo?!“, uzjogunio se.

„Pa i ti si pre osamnaest godina zapeo da zbrišeš i niko te nije mogao sprečiti. Ja sam morao da ostanem. Prodaj stan, bre.“

Prošli smo Fontanu i našli se u blizini gajbe o kojoj smo pričali. Čale je pogledao u njenom pravcu i uzdahnio.

„Dobro. Imaću te u vidu“, izgovorio je i pripalio novu cigaretu.

Preostalih pet minuta do aerodroma smo ćutali. Kada smo stigli, čale se zaustavio ispred vrata na kojima je pisalo *Odlasci – Departures*.

„Ajde, srećan put i lepo se provedi. I piši kad stigneš“, rekao je. Posle toga smo se rukovali, pa čak i zagrlili.

Izašavši iz kola, otvorio sam zadnja vrata i odatle izvukao svoju putnu torbu. Kad sam ih zatvorio, čale je dvaput svirnuo i krenuo natrag u grad, da se sprema za odlazak na posao.

* * *

„Bila je ta jedna mala kurva“, pričao je Mili priču iz života, zadržavajući dim, „toliko sam se ložio na nju, uf, grafite sam joj crtao ispred gajbe...“

Sedeli smo u mom krajsleru i duvali. Andrija je bio na suvozačevom mestu, a Mili pozadi.

„Je l' to ista ona što si joj nacrtao džinovski kurac ispred zgrade?“, pitao sam ga, jer sam priču već čuo.

„To je ta, ali to je bilo kasnije. I nije bilo ispred zgrade, nego preko puta, da, kad ustane ujutru, ugleda moj kurac, pa makar i nacrtan! E, ali, šest meseci pre toga, izvedem je ja na večeru, u jedan šmeksi restorančić, tu, na Vračaru, malo deru, ali nema veze. I ja, još dok smo naručivali, skapiram da sam mogao i u *Mek* da je odvedem. Ne bi napravila razliku, eto, toliko je bila opsednuta kurcem, samo je o kurcu razmišljala, da nije bilo mesta ni za šta drugo...“

„I nešto te je zajebala i ti si joj nacrtao kurac ispred zgrade! Dodaj buksnu, tebra!“, prekinuo ga je Andrija, a ovaj mu je, gledajući u mene, dodao džok i nastavio.

„Ima tih riba gde provališ da ti jednostavno nisi taj. Nemaš te seksualne kapacitete. Njoj ni dvaput dnevno nije bilo dosta, jebote! Znaš koja riba mene može da

napali dvaput dnevno? Nijedna. E, sad, dosta sam se potrudio oko nje, crtao sam joj na zidu zgrade onaj buket ruža sa zmajem, sećaš se, pokazao sam ti, i kad sam, dva dana pošto smo se smuvali, skapirao da sam naleteo na hodajući pornić, samo sam promenio broj mobilnog i više joj se nikad nisam javio. Ali sam joj nacrtao kurac ispred zgrade. Tripot, pošto su ga brisali. E tako se to radi“, zaključio je.

Sve ovo je ispričao jer sam im se požalio kako jebem jednu od čitateljki mojih knjiga, ćerku načelnika stanice policije Palilula, koja je, što je čest slučaj kod pandurskih ćerki, bila pola odmetnica, a pola nimfomanka. Danima mi nije davala mira, a ja sam se plašio da joj uvalim crveni karton, da ne bi, u nastupu osvetničkog gneva, potkazala svom ćaletu gde štekujem gudru. To sam rekao više da bih se pohvalio, ali Mili je imao poučnu priču iz života o svemu, a naročito o nimfomankama.

„E, vidite ovo“, promenio je temu Andrija i poturio nam svoj mobilni pod noseve.

„U, jebote, K750i, kamera dva megapiksela! Odakle ti?“, oduševio se Mili.

„Ne, bre, ne telefon“, nasmejao se ovaj i pritisnuo *play*.

„U jebote!“

„Au, šta je ovo?“

„To je jedna moja nimfomankica.“

„Šta joj to viri iz dupeta?“

„Tuš.“

„Čiji bre tuš?“

„Od ortaka, to je kod njega u kupatilu.“

„Čekaj, je l' ona to mjaučće?“

„Mjau, mjau, ha-ha.“

„Okej“, zaključio je Mili. „Nikad više pred tobom neću pominjati ribe.“

„Nemam ja ništa ni protiv dečaka, macane“, rekao je Andrija i zgrabio ga svojom ogromnom šapom za butinu.

„Dobro, dosta je! Idemo gore“, otrgnuo se Mili i otvorio vrata automobila.

„Čekaj, vrati se, šalio sam se! Ne volim dečake!“, smejao se Andrija. „A i ne možemo gore ovoliko naduvani, moramo malo da se ispravimo.“

Mili se vratio u kola i izvadio kesicu kokaina iz džepa.

„Evo, možemo moj“, rekao je.

„Možemo i moj“, rekao je Andrija, izvadivši iz džepa svoju kesicu s kokainom.

„Možemo i moj“, rekao sam ja, izvadio iz džepa kesicu u kojoj su bila bar tri grama i prosuo kokain po kutiji *Verbatimovog* diska, na koji mi je bio narezan *Prti Bee Gee*.

* * *

Dosta sam sunuo, pa sam gomilu svojom zlatnom kreditnom karticom podelio na šest podebljih linijica. Povukli smo svaki po jednu, da bismo posle otprilike jednog minuta, ćutke izvukli novu i izašli iz kola.

Ovo se dešavalo u februaru 2006, u dvorištu zgrade u Prote Mateje. Tu su se, na četvrtom spratu, nalazile prostorije *Burleske*, izdavača dva čuvena mesečnika za muškarce – *Džentlmena*, gde je art direktor bio Mili i *Big Boja*, gde sam glavni i odgovorni urednik bio ja.

Andrija je radio kao urednik zabavnih rubrika u oba. Vlasnička struktura bila je misteriozna. Činili su je Italijani i nekoliko domaćih tajkuna, toliko sam znao. U suštini, bolelo me je uvo za menadžment, sve dok se plata redovno pojavljivala na tekućem računu.

U *Burleski* niko ništa ne bi radio po tri nedelje, mnogi čak uopšte nisu ni dolazili, a onda, poslednje sedmice pred zaključenje broja, nastajao bi kaos. Te večeri, bila je nedelja, jedanaest uveče, i *Big Boj* i *Džentlmen* išli su u štampu. Redakcije su se nalazile u zajedničkoj prostoriji, svi su bili na ivici živaca, kolege su većinom pile, a nas trojica smo se drogirali. Jedini strejt bio je Mikica, glavni urednik *Džentlmena*. Za razliku od ostalih, on je u *Burlesku* došao iz novinarstva i ponašao se kao da je to stvarno posao koji još ima i neku poentu.

Lift se spustio u prizemlje i iz njega je izleteo Baki, četrdesetogodišnji redakcijski fotograf i ljubitelj mladih riba.

„Opa, ekipa išla da gura kola! Čekajte, da vas slikam“, izgovorio je i, pre nego što smo uspeli da reagujemo, sevnuo blicem ka nama. „Uf, kakvi frajeri!“, rekao je pogledavši u LCD ekran na poledini aparata i dodao: „Aj’, vidimo se!“

„Čekaj bre, gde ćeš?“, uhvatio ga je Mili za ruku. „Zatvaramo broj.“

„Ne, bratić moj, ti zatvaraš broj, ja sam svoje obaveze zatvorio i sad idem u jednu laganeze šetnju po snegu, a onda na toplu čokoladicu s jednom devojčicom. Evo, idete i vi sa mnom, al’ u aparatu. Ha-ha“, istrkao se i krenuo napolje. „E, i samo da znate, gurajte

sledeći put kola napolju, a ne u kolima. Smrdite na vutru, oseća se iz lifta.“

Mi smo počeli da se njušimo i, zaista, prilično smo zaudarali. Svaki dan smo bar triput silazili da duvamo i tek tada, četiri meseca kasnije, neko nam je rekao da bazdimo.

„Ajde da se prošetamo, da malo izvetri...“, predložio je Mili.

Pogledali smo napolje, gde je vejao sneg, ušli u lift i krenuli na četvrti sprat.

* * *

Mikica je među uspaničenim kolegama delovao kao Branko Kockica među decom a staloženim pristupom svakom problemu činio je sidro, koje je sprečavalo da *Burleska* ne otplovi bestraga.

Skinuo sam vijetnamku, bacio je na patos u ćošak i seo za svoj sto. Izvadio sam telefon iz džepa. Još deset minuta ranije mi je stigla poruka, a on nije pustio ni zvuk. Prokleta raspala kanta.

„Hoću da sisam tvoj slatki kurac.“

Bila je to načelnikova ćerka. Kad sam pročitao njenu poruku kao da mi se malo digao.

„E, zatvaramo broj večeras“, otkucao sam joj na brzinu.

„Onda kasnije večeras“, odgovorila je ekspresno.

„Ne, ko zna dokle ću da zaglavim. Ovih dana ćemo“, odgovorio sam.

„Je l' ti to baš hoćeš da me naljutiš, dušice?“, napisala je u roku od petnaest sekundi, a ja sam zaključio

kako bi ostaviti je bez odgovora bio najbolji odgovor na to.

Taman sam dohvatio miša, da odem malo na internet, kad mi je prišao Laći. Izvršni urednik oba časopisa. Svakog dana je nosio odelo, iako mu je bilo svega dvadeset tri godine.

„Koleza, nije dobro...“, počeo je bojažljivo da pretura po papirčinama koje je nosio sa sobom. Spiskovi oglasa i planovi broja za oba časopisa. Prilikom završavanja januarsko-februarskih dvobroja, Laći je u jednom trenutku skinuo naočare i udario glavom o redakcijska vrata, na kojima je ostala rupa, da nas podseća na to u šta pravljenje časopisa ume da se pretvori.

„Ovi ništa nisu uradili?“, pitao sam ga i pokazao glavom ka stolu za kojim je sedela DTP sekcija. Kad su mi prvi put rekli DTP, ja sam rekao „a-ha“, jer nisam hteo da ispadnem glup, ali sam, usput, shvatio da su to foto-urednik, tehnički urednik i art direktor.

„Ništa“, zaključio je snuždeno.

Usred zatvaranja mog prvog broja, krajem oktobra, foto-urednica oba časopisa Milica, tehnički urednik oba časopisa Ratimir i art direktor *Big Boja* Radoš pozvali su me na razgovor u kafanu *Logor*, sto metara od redakcije. Rekli su da će, ako budu morali da sede u Burleski do tri ujutru kao što je to bio običaj kod prethodnog urednika, bojkotovati svaku moju odluku. Nije mi bilo jasno koji im je kurac, pošto smo se tek uhodavali, pa sam popizdeo i odgovorio im da sve to mogu da kažu i na redakcijskom sastanku, a ne u kafani. Dodao sam i kako sutra mogu da odem iz *Big Boja*, pošto sam u novinarstvo ionako zalutao. Demonstrativno sam

otišao, a oni su, nepogođeni mojom reakcijom, ostali u *Logoru* da piju i puše.

Te februarske večeri bili smo odavno u tihom ratu i oni su čekali poslednji trenutak da počnu s prelamanjem stranica, iako su tekstovi već danima ležali na serveru.

„Dobro, boli me kurac“, rekao sam, a Laći je, skapiravši da će se kola slomiti na njemu i da će, zajedno sa ostalima, zaginuti do ko zna kad, duboko uzdahnuo i otišao za svoj sto, metar od mene. Tamo je dokrajčio limenku piva i odmah za njom otvorio novu.

* * *

Na *JAT*-ovom šalteru zatekao sam Laćija s nekim ćela-vim brkom, reklo bi se njegovim ćaletom.

„Koleza! Možda ćemo ipak ići zajedno!“, razdraganom mi je saopštio.

„Kako, bre, možda? Valjda sigurno idemo zajedno, vidiš da si na aerodromu“, pružio sam mu ruku. Zatim sam se rukovao i s njegovim ćaletom: „Dobro jutro, gospodine.“

„Koje crno dobro“, odgovorio mi je, stegavši mi šaku snagom zamke za medvede. „Ta vaša firma je neozbiljna! Dižemo se s prvim petlovima, a ne znamo ni da l' mali putuje!“

„Dobro, tata, pusti ga, on je u istom sosu kao i ja“, umešao se Laći i dodao: „Ne znam da li su stigli da zamene Mateovu kartu za moju. Rekla mi je Keva da dođem na aerodrom, pa ćemo videti.“

„Kakva glupost“, zaključio sam i prišao šalteru. Tamo je radila riba koja je previše dobro izgledala za pet ujutru. „Dobar dan. Kolega i ja putujemo za Ameriku, pa bih...“

„Pasoš i kartu, molim vas“, prekinula me je, a ja sam joj ih dodao. Drndala je malo po kompjuteru, a onda je kratko izgovorila: „Prtljag“ i ja sam stavio svoju putnu torbu na traku. Zalepila je papire sa šiframa aerodroma na dršku putne torbe, traka se pokrenula i moj prtljag je otišao u mrak. Onda je opet malo drndala po kompjuteru i pružila mi bording pas i još jedan papir. „Ovo mora da popuni svako ko ide za Ameriku“, rekla je. Bio je to hiljaditi put fotokopiran obrazac u koji je trebalo upisati svoje lične podatke, kao i podatke o tome gde ćeš biti dok si u Americi.

„A kolega?“, pitao sam.

„Kolega ne može u Ameriku sa kartom koja se vodi na tuđe ime“, odgovorila je. „Može da sačeka još petnaest minuta, da se eventualno zamene imena na karti. Ako budete imali još nekih pitanja, na raspolaganju vam je šalter za informacije. Srećan put!“, odjebala me je i ja sam se vratio do Laćija i njegovog čaleta.

„Ova kaže da imaš još petnaest minuta da ti promene ime na karti“, rekao sam mu, a njegov čale je ispisdeo.

„Ma, ko će, bre, da menja karte u pet ujutru!? Neka-da se znao red, a sada, kad sve sam go prevarant glumi direktora, sve se okrenulo naopačke! Ja, koji imam orden rada sa srebrnim vencem, ovog klipana ovde vozikam zorom na aerodrom, a on čak ni ne putuje! E, jebem ti i zemlju i život i sve!“, urlao je, a Laći, koji

je bio za glavu viši od njega, uhvatio ga je za ruku i odvuкао ustranu.

„Tata, nemoj da me blamiraš pred kolegom...”

„Jači ti kolega!“, pobunio se ćale. „Slušao sam ga šta priča po televiziji! U moje vreme, državna bezbednost bi ga bacila s Pančevca za takav govor! Idemo kući, dosta smo ovde izigravali budale! Neću ja nikome da čekam petnaest minuta u pet ujutru! A niko se neće ni buditi u pet ujutru da bi tebi, sine, menjao ime na karti, budi uveren u to!“, krenuo je ka vratima i razdrao se: „Polazi!”

Laći mi je prišao i tutnuo mi nekakav koverat u ruku.

„Koleza, ovo su moje dnevnice. Keva mi ih je juče dala. Rekla je da ih ti poneseš, pa ako ja dođem za tobom u Vegas, daćeš mi ih. Ako ne, troši, nemoj ništa da vraćaš!”

„Polazi, more!“, dreknuo je njegov ćale.

„To ti je rekla Keva?”

„Da. Ćao, koleza, srećan put, a, ko zna, možda se i vidimo tamo!“, stegao mi je ruku, zagrlio me i pošao za ocem koji je već stajao napolju, s rukama na kukovima, gledajući pravo u sunce.

* * *

„Hej hej, hoćeš ’ksnu na parking? :)“

Bila je to poruka od Venere Krup, dvadesetogodišnjakinje u koju sam tih zimskih dana pokušavao da se zaljubim. Imali smo običaj da sedimo u mojim kolima, slušamo muziku i duvamo, a onda je počeo i seks i nije

bilo loše, ali mi ipak nije uspevalo da se nateram da je vidam češće od jednom nedeljno. Buđavi telefon opet nije pustio ni zvuk, a prilikom čitanja poruke, slova su se na trenutke pretvarala u vanzemaljske hijerogliffe.

„Završavam broj :(Jedino da ti se javim kasnije.“

„Javi se :)“

„Kolega Marko Kraljeviću, pa kako ste?“, prenu-la me je iz kuckanja s Venerom Tijana, sekretarica generalnog menadžera *Burleske*, Matea Delamortea, kalabrijskog kelnera, koji se odnekud obreo u srpskom izdavaštvu. Tijana je bila u tajnoj kres-šemi s Milijem i to sam znao još samo ja. I uvek me je oslovljavala imenom i prezimenom.

„Super sam, snajka. Super.“

„E, bićeš još bolje. Zove te Mateo.“

„Što?“

„Čućeš“, namignula mi je.

Ustao sam i otišao u drugi deo gajbe koju je unajm-ljivala naša izdavačka kuća. Tamo je sedeo Lale, direktor marketinga, zahvaljujući čijim vezama je uvek bilo likova koji su plaćali hiljadu evra za stranu oglasa u časopisu koji je ko zna ko čitao. Pored Laleta je sedeo Žile, čuvar te tajne. On je bio šef distribucije, koji je u naredne dve godine, usled pritiska na poslu, potpuno osedeo i počeo da se bavi maratonom. Preko puta njih sedela je Anđelija, računovođa, koju smo zvali Keva, bez obzira na to što je bila mlađa od većine.

Mateo je naredio da svi zaposleni moraju biti prisutni kad se zatvaraju brojevi, da bi se radilo na timskom duhu, pa su zbog toga i svi oni te večeri blejali za svojim stolovima.

„Ej, pisac“, mahnuo mi je Lale, „dvadeset pet plaćenih strana oglasa!“

„Vrh“, odgovorio sam mu i ušao u aluminijumom i pleksiglasom ograđenu prostoriju sa spuštanim žaluzinama u kojoj je sedeo Mateo Delamorte.

* * *

„Gde si, ti prokleti kućkin sine?!“, dreknuo je veselo na engleskom i lupio šakom o sto za kojim je sedeo.

„Tu sam, gazda“, odgovorio sam na srpskom, jer sam znao da ga prilično razume.

„Smrdiš na travu, kopile! Opet ste duvali? Rekao sam zto puta, nema duvanje da zvi vide! Zedi“, rekao je na srpskom. Seo sam preko puta njega, a on je ustao, prišao žaluzinama, raširio ih nekoliko centimetara prstima, i gledao ka redakciji.

Bio je moje visine, dakle, nizak, nekoliko godina stariji od mene, plavokos, nosat, u teget odelu i razdrljenoj košulji. Tokom zatvaranja januarsko-februarskog dvobroja, iste večeri kada je Laći udario glavom o vrata, Mateo je urlao na mene preko mobilnog što sam otišao, a novine još nisu bile gotove. Istini za volju, zapalio sam iz redakcije da se vidim s jednom malom iz Valjeva, koja je s dečkom došla u Beograd na neku svadbu, pa se odatle iskrala da bi se pojebala sa mnom. Rekao sam sebi: „Najgore što može da ti se desi je otkaz, a sam znaš da je to i najbolje što može da ti se desi. Idi, jebi.“ Međutim, nisam mogao da dozvolim da žabar pred svima vrišti na Marka Kraljevića preko telefona. Vratio sam se i počeo da ga vučem za revere,

a on se drao: „Smiri se! Nije ti ovo fudbalska utakmica, divljaku!“ Posle smo malo popričali iza žaluzina i zaključili kako Laći može uspešno da me zameni kada nisam tu. Od tada, do ove večeri, nismo komunicirali.

„Kako ide završavanje broja?“, pitao me je na engleskom.

„Ne ide. DTP me bojkotuje“, odgovorio sam na engleskom.

„Reši to, ti si glavni urednik. Kako mogu da te bojkotuju?“

„Mogu, jer im ti daješ platu, a ne ja. Da se ja pitam, odavno bih strpao to troje u džakove i bacio s Pančevačkog mosta.“

„Ma ne bi ti ni mrava zgazio.“

„Daj im otkaze, nađi nove i sve će da bude okej!“

„Jeste, to baš tako funkcioniše. A kako i da ih otpustim, u firmi su od njenog osnivanja?“

„Od osnivanja nije prošlo ni godinu dana! Imao sam kres-šeme koje su trajale duže od ove firme.“

„Ne razumem što se buniš kad obojica znamo da ćeš za pola sata otići kući, a oni će ostati da rintaju do ujutru. I niko ništa neće da ti prigovori. I plata ti je i dalje veća nego većini stanovnika ove nesrećne ali lepe zemlje“, zaključio je i vratio se za sto. „Alora, zvali su me iz Engleske. Ove godine će se međunarodna *Big Boy* konferencija održati u Las Vegasu. Amerikanci proslavljaju svoj stoti broj. Prave i nekakvu naslovnu stranicu koja će moći da se vidi iz svemira. Pošto mi izdajemo tu glupost, barem jedan odavde mora da ide u Las Vegas. Nažalost, to je u prvoj nedelji aprila, baš kad u Italiji podnosim kvartalni izveštaj. Sve sam

pokušao, da pomerim, da otkažem, da pošaljem Laleta u Torino, i ništa mi nije uspelo. To znači da ti putuješ u Las Vegas, bićeš tamo od petog do devetog aprila. Ipak, prevrnuću i poslednji firmin račun da bih i Laćija poslao s tobom, da te barem neko ima na oku. Javi se Kevi za dnevnicu i troškove za vizu. Avionsku kartu ti je već rezervisala, koliko znam. Neko pitanje?“

Sedeo sam i kezio se, jer mi se u glavi već vrteo film u kom sam drogiran i pijan harao globalnim epicentrom greha.

„El' me zezaš?“, upitao sam ga, na srpskom.

„Ajde, šta si se usr'o, pa to je samo Amerika. Ništa posebno. Plavuše i pomrfit. Idi, lepo se provedi i potru-di se da te ne uhapse.“

* * *

Izašao sam iz njegove nazovikancelarije. Otišao sam do Keve. Imala je kovrdžavu kosu, pegice na nosu i velike zelene oči iza naočara. Da nije bilo njenog nadimka, bila bi čak i seksi.

„Ej, sine Marko“, igrala je svoju suludu ulogu.

„Ej. Poslao me Mateo, oko...“

„Oko Vegasa! Sine Marko, zavrti za Kevu jedan rulet tamo, 'oćeš?“

„Oću, naravno. Ovaj... avionska karta...“

„Da, da, kupila još jutros. Imao si sreće. Pošto smo tražili let u poslednjem trenutku, bilo je slobodno samo jedno mesto u avionu. Evo ti“, izvadila je unapred pripremljen koverat, na kojem je bilo ispisano moje ime, „sto dolara za vizu i trista dinara za fotkanje.

Pa kad, daj bože, izvadiš vizu, dobićeš od staramajke i dnevnice.“

Odlučio sam da nove vesti podelim sa svojim nosom, pa sam krenuo u kupatilo, ali ono je bilo zaključano. U tim trenucima neko bi u njemu ili očajavao, ili bi se dorađivao.

„Amerikanac!“, dobacila mi je Tijana uz osmeh, dok sam prolazio pored njenog stola, koji se nalazio nasred hodnika, tačno preko puta ulaznih vrata. Odgovorio sam joj osmehom, prošao kroz ledeni zid namrgođenih kolega i izašao na terasu.

Napolju je vejalo. Nije se čulo ništa osim bockanja pahuljica. U ćošku terase, s vunenom kapom na glavi, obmotana šalom, čučala je lektorka i čitala printove *Džentlmjena*.

„U jebote, pa ja sam zaboravio da si i ti tu“, iznenadio sam se. „Šta ćeš napolju, čoveče?“

„Šta ću napolju? I vejavica je bolja od onog užasa unutra. Sve bazdi na rakiju.“

Imala je tu nesreću da sam je ja preporučio za posao, pa su je svi u *Burleski* smesta zamrzeli i brojali joj naglas svaku grešku. Što je najgore, grešaka je bilo milion.

„Potpuno te razumem“, promrmljao sam, krišom izvadio kesicu s kokainom, okrenuo joj leđa, gurnuo ključ od kola unutra i taman kad sam hteo da povučem, začuo:

„Šta ti je to?“

„Kokain, hoćeš malo?“, odgovorio sam ne okrećući se.

„U, super. Hoću!“, skočila je i za tren oka se našla pored mene.